

HỒI 6

THÂN THỂ KHỔ ẢI BẤT KHẢ THUẬT

Triển Bạch chú mục nhìn thiếu niên cao ngạo, người ta nói lời đôn đãi trong giang hồ không đáng tin nhưng xem ra đôi lúc cũng có điều tin được.

Lăng Phong công tử khẽ nhích đôi môi mỏng cười lạnh:

- Hừ, thật không ngờ phòng của ta, ta cũng không có quyền sắp xếp, thuộc hạ của ta ai muốn đánh cũng được.

Dứt lời phất tay áo rộng quay người đi ngay.

Bốn tên đại hán đứng tần ngần không dám cử động.

Hắc y nữ nhân thở dài:

- Cho các người đi!

Bốn tên hán tử như được đại xá vội vàng chạy đi.

Gian phòng trở lại trạng thái u nhã vốn rất phù hợp với sự trần thiết của nó. Triển Bạch cùng thâm thở dài như trút được gánh nặng, nhưng trong lòng chàng lại cảm thấy bất an. Một là vì mình mà tỉ đệ hắc y nữ nhân lại phải gây cãi nhau, hai là vì nơi này xem ra không chút yên ổn. Bất kỳ lúc nào cũng có nguy cơ bị làm nhục, mà đối với một người tâm cao khí ngạo như chàng thì bị giết chết chứ không chịu bị khuất phục.

Nhưng dù sao đối với hắc y nữ nhân chàng cũng cảm kích bất tận, nhưng chàng vốn là người không thuận ăn nói nên ấp úng mãi mà không nói nên lời.

Trong khi đó, lại nghe nữ nhân dịu dàng nói:

- Xá đệ vô tri, không hiểu cách đối nhân xử thế, mong công tử lượng thứ!

Giọng nói tuy dịu dàng nhưng nghe tràn ngập âm điệu buồn bã, giống như giọng nói của mỹ phụ khiến những tổn thương trong lòng Triển Bạch theo đó mà bình phục trở lại.

Chàng cảm động đáp:

- Tại hạ tứ cố vô thân có đáng gì đâu... cô nương đối đãi như vậy tại hạ đã cảm kích bất tận. Nếu cô nương còn nói vậy, tại hạ làm sao dám nhận.

Hắc y nữ nhân giọng trầm ngâm:

- Tứ cố vô thân thì có gì không tốt? Như vậy càng được tự do tự tại dù sao cũng còn tốt hơn bị nhốt trong lầu son gác tía.

Triển Bạch ngẩn người, nàng sinh trưởng trong nhà hào phú như vậy sao lại có những lời như than như oán đến vậy? Chàng lại nhớ đến mỹ phụ, dường như

bên trong lớp vỏ phù du kia, mỗi người trong nhà Mộ Dung đều ẩn tàng trong lòng một nỗi niềm riêng.. Triển Bạch bỗng thấy trước mắt sáng hẳn lên, thì ra hắc y nữ nhân quay mặt lại.

Chàng vốn là người không thiện ăn nói, trong lúc này càng không nói được nên lời, không sao diễn đạt được bằng lời cái dung nhan diễm kiều trước mặt chàng. Chỉ biết nàng rất đẹp, trong cái đẹp ẩn tàng một nét buồn man mác.

Nàng chú mục nhìn chàng, chậm rãi nói:

- Công tử hôn mê mấy ngày liền, khí lực chắc suy nhược nhiều, để ta cho người mang thức ăn đến...

- Đa tạ cô nương quan tâm. tại hạ cảm thấy trong người khỏe nhiều.

Bỗng giọng nói nàng nghe lạnh lùng đến nhức tai:

- Người không cần phải đa tạ, mọi việc đều do người khác nhờ ta làm, ta cứu người cũng vì người ta mà thôi.

Dứt lời quay mình đi ra. Triển Bạch có cảm giác như mình vừa đánh mất một báu vật giá trị liên thành.

Mấy lời nói trước cùng với nét mặt nàng như một làn gió xuân ấm áp lùa về trong tâm hồn hoang lạnh của chàng, làm nó ấm áp lên đôi chút, và mấy lời nói sau cùng như một khối băng giá tàn nhẫn ập xuống làm nó trở nên hoang lạnh hơn. Đặc biệt là mấy lời "ta cứu người cũng vì người ta mà thôi" như những mũi kim châm vào tâm khảm, một nỗi ghen tức vô cớ dâng tràn trong tâm khảm.

Từ ngày mẫu thân chàng tạ thế đến giờ, chàng bị người đời khinh khi, chịu không biết bao nhiêu là khổ ải. nhưng tất cả những thứ đó còn dễ chịu hơn nhiều lần so với thái độ lạnh nhạt của nữ nhân lúc này, còn cảm giác này chàng mới được nếm trải lần đầu tiên trong đời.

Bỗng ngoài cửa có tiếng ho khẽ, một thanh y nữ tỳ tay bưng một chiếc mâm màu ngọc bích bước vào. Trên mâm đặt một chén ngọc chẳng biết đựng thứ gì mà khói bốc nghi ngút, theo bước chân nữ tỳ đến gần mùi thơm cũng bốc lên nồng mũi.

Đặt mâm ngọc lên chiếc kỹ bên cạnh giường, nữ tỳ dịu dàng:

- Mời công tử dùng!

Vừa nói vừa múc từng muỗng thứ nước thơm lừng trong chén đút vào miệng Triển Bạch.

Triển Bạch ăn hết chén canh thấy tinh thần khỏe khoắn hẳn, nhưng trong lòng chàng lại cảm thấy khó chịu.

Chàng có cảm giác như vừa nhận sự bố thí mà người bố thí lại chỉ làm vì "người ta" mà thôi.

Vừa nghĩ tới đó, bỗng thấy có bóng người xuất hiện nơi cửa. Tiếp đó là một tràng cười trong vắt, không khí tịch mịch như bị tiếng cười xé nát.

Triển Bạch khẽ chau mày, trong lòng chàng lúc này không thích hợp với tiếng cười.

Lại một nữ nhân yếu điệu tay bung mâm ngọc bước vào, trong mâm cũng có một chén ngọc, miệng tươi cười nhìn Triển Bạch:

- Công tử, người phải ăn một chút gì đi. Mấy ngày nay người có ăn uống gì đâu.

Thinh âm trong trẻo vang vang, chỉ nghe giọng nói của nàng cũng có thể đoán được nàng chưa hề biết đến sâu nào trong cuộc sống.

Nhưng Triển Bạch càng thấy khó chịu trước vẻ nhiệt tâm của đôi phương, chàng hừ lên một tiếng quát lớn:

- Bung ra, bung ra đi!

Thiếu nữ dừng lại trở mắt nhìn Triển Bạch:

- Người sao vậy?

Thanh âm vẫn dịu dàng không có gì là giận dữ.

Triển Bạch bất giác cảm thấy hối hận, dù gì đi nữa đây cũng là lòng tốt của người ta, chỉ vì chàng cảm thấy đó là một sự bố thí nên mới có phản ứng như vậy. Triển Bạch dịu giọng:

- Đa tạ hảo ý của cô nương, nhưng... cô nương bung ra đi thì hơn!

Nói xong, quay mặt ra cửa sổ. Những tưởng thiếu nữ sẽ giận mà bỏ đi, nhưng không ngờ nàng lại cười nói:

- Người không ăn thì thôi, làm gì mà dữ dằn như vậy? Người ta đã phí biết bao nhiêu tâm cơ để giúp người vậy mà... người còn xua đuổi người ta nữa.

Lần này thì Triển Bạch ngăn người quay lại, chàng quan sát thiếu nữ kỹ hơn, mình mặc cảm y, tóc vấn cao thần thái tuy có hơi ngang tàng nhưng không giấu vẻ quý phái.

Thiếu nữ ngưng mục nhìn Triển Bạch một lúc, rồi bật cười hỏi:

- Người dữ dằn với ta như vậy là có lỗi lớn đó. Người biết không cũng vì muốn giúp người mà ta đã gây ra nhiều chuyện phiền phức. Người... thật là không biết hay dở gì hết!

Vừa nói vừa đặt mâm ngọc lên chiếc kỷ.. rồi ngồi ghé lên giường Triển Bạch tiếp ; - Thôi để ta đút cho người ăn, người có muốn giận thì cứ việc, có điều đừng để bụng đố kỵ mà giận giận hờn hờn.

Triển Bạch tròn mắt nhìn sững thiếu nữ, giữa hai người chưa từng có sự quen biết vậy mà nàng ăn nói cử chỉ ra vẻ như hai người đã thân thiết lắm rồi vậy, lại còn nói giúp mình, nàng giúp gì cho mình? Khi nào?

Một mùi thơm dịu dịu từ thân hình nàng lan tỏa, nàng ngồi càng lúc càng gần vào Triển Bạch, gương mặt đầy đặn, làn da mịn màng hầu như áp sát trước mặt chàng.

Triển Bạch tuy không có ác ý với thiếu nữ này, nhưng tác phong phóng túng, cử chỉ sỗ sàng của nàng làm chàng hơi khó chịu.

Triển Bạch nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ với cô nương không quen không biết, nếu quả cô nương có ân với tại hạ ngày sau nhất định đền báo. Nhưng giờ này tại hạ không muốn ăn, cô nương vui lòng mang ra cho. Hơn nữa, cô nam quả nữ ở trong phòng cũng nên tránh tiếng dị nghị, cô nương nên giữ ý một chút.

Thiếu nữ nghe nói lấy tay đỡ cằm, mắt nhìn lên trần nhà, chùng như không nghe thấy lời của Triển Bạch.

Chờ chàng nói xong mới nhại lại giọng Triển Bạch:

- Quả cô nương có ân với tại hạ, tại hạ... cô nương...

Rồi bụm miệng cười khúc khích. quay qua nhìn thẳng vào mắt Triển Bạch:

- Nói vậy người cho là giả hả?

Giơ ngón tay búp măng trắng muốt chỉ vào ngực chàng, tiếp:

- Nói cho người biết, nếu không có ta thì người đã bị người ta khiêng đi từ lâu rồi.

Giọng nói trong trẻo, hợp với ánh mắt, tư thái... khiến người đối diện là Triển Bạch không khỏi ngơ ngẩn tâm hồn. Một người như vậy dù có trách có mắng thì người bị trách mắng ấy cũng cảm thấy dễ chịu nữa là Triển Bạch nhìn nàng thất thần bụng nghĩ thì ra hắc y nữ nhân nói nàng cứu mình chỉ vì người ta, vậy ra "người ta" đó chính là thiếu nữ này. Vậy mà mình cứ tưởng... nghĩ đến đây chàng bất giác đỏ mặt.

Vậy ra nàng cùng hắc y nữ nhân và Lăng Phong công tử là huynh muội với nhau chăng? Nhưng sao cùng một nhà mà người thì lạnh lùng như băng giá, người thì nhiệt thành như xuân phong? Bỗng chàng chợt nhớ đến mỹ phụ, một người mẹ mà có ba người con như vậy chắc không nhẹ nhàng gì.

Lại nghĩ đến võ lâm tứ công tử; trên giang hồ thịnh danh của Tứ công tử rất lớn; nhưng thân thế của Tứ công tử thì rất mơ hồ, chỉ biết sinh trưởng trong hào phú gia, võ công nghệ nghiệp bất phàm.

Triển Bạch suy nghĩ càng lúc càng xa, đến chùng nghe thiếu nữ cười khúc khích nói:

- Người làm gì mà như người mất hồn vậy?

Lúc này chàng mới trở về với thực tại. Nhưng chàng lúng túng không biết phải đối đáp với thiếu nữ này ra sao, mẫu thân nàng cứu chàng, ca ca nàng định cho người tống chàng đi, nàng lại cần tỉ tỉ giải vây cho chàng, còn bản thân nàng với chàng lại không hề quen biết trước đó. Bọn họ là người một nhà, không ngờ vì sự xuất hiện của chàng mà tình hình lại phức tạp đến như vậy.

Bỗng có giọng nói lạnh toát từ phía cửa sổ phát ra:

- Tiểu tử ngươi câm hay điếc mà không đáp lời người ta?

Triển Bạch giật mình quay đầu nhìn lại, trong phòng cạnh cửa sổ không biết từ bao giờ có thêm một người, áo quần rách rưới, râu tóc bờm xờm rối bời bời, còn đôi mắt thì như hai vì sao sáng quắc băng lạnh đang chiếu về phía chàng.

Quái nhân xuất hiện đột ngột, càng khiến Triển Bạch bối rối, không nói nên lời.

Thiếu nữ vẫn tĩnh như không, thậm chí không thèm ngược nhìn quái nhân nữa.

Quái nhân trợn mắt quát:

- Người có nghe ta nói không?

Triển Bạch vẫn thất thần nhìn quái nhân chẳng nói chẳng rằng.

Quái nhân bỗng cười lạnh một tiếng vung tay lên, ống tay áo rách của lão phất lên phát ra một luồng kinh phong lạnh toát.

Thiếu nữ thất kinh diễm chân lộn một vòng đáp xuống chặn giữa quái nhân và Triển Bạch, đón lấy cánh tay lão ôm chặt, đồng thời kê tai lão nói nhỏ mấy câu.

Mục quang quái nhân bỗng trở nên hòa dịu nhìn Triển Bạch một cái rồi đột ngột vọt người qua cửa sổ biến mất sau mấy khóm hoa rặng tùng.

Quái nhân đến đột ngột đi cũng đột ngột, thân thủ cực cao khiến Triển Bạch có cảm giác như đang nằm mộng.

Thiếu nữ trở về ngồi lại trên mép giường cười hỏi:

- Người sợ không?

Triển Bạch vẫn chưa hết ngẩn ngơ:

- Lão là ai? Tại sao lại phải sợ?

- Tại sao người không sợ?. Võ công của lão ghê gớm lắm, cả nhị ca và phụ thân ta cũng nói võ công của lão cao thâm vô lượng, có điều từ trước đến giờ lão chưa từng động thủ với ai nên không ai biết võ công lão cao đến bậc nào. Có điều...

Nàng mỉm cười vẻ bí mật tiếp:

- Ai mà ăn hiếp ta thì không yên thân với lão đâu!

Trầm ngâm một lúc lại nói tiếp:

- Lần trước có một người từ Lỗ Bắc tới bái kiến phụ thân ta tình cờ gặp ta ngoài hoa viên, tưởng ta dễ ăn hiếp, buông lời sàm sỡ, ta vừa thẹn vừa giận chưa kịp ra tay giáo huấn hắn thì Lôi đại thúc xuất hiện. Tên kia thấy Lôi đại thúc còn điều võ dương oai, nào ngờ lão chỉ khẽ giơ tay một cái tên kia đã mất mạng.

Nàng nói một thôi một hồi, kể chuyện giết người mà cứ như người ta giết một con vật không bằng, thái độ rất ngây thơ, nghĩ sao nói vậy. Tuy nhiên cũng nhờ vậy mà Triển Bạch biết được quái nhân họ Lôi, đồng thời cũng biết lão là người rất được trọng vọng trong Mộ Dung gia.

Lại nghe nàng cười tiếp:

- Lúc này Lôi đại thúc đã nóng giận, nếu không có ta coi như mạng người tiêu rồi.

Nói đến đây bỗng nàng nhìn ra cửa sổ thờ dài, Triển Bạch ngạc nhiên, không hiểu sao thiếu nữ này đang tươi cười lại bỗng dung buồn bã vậy, lại nghe nàng tiếp:

- Kể cũng lạ, không biết tại sao khi mẫu thân mang người về đây, vừa thấy người ta đã thấy thích...

Thiếu nữ này tuy ngây thơ lại ngang tàng quen thói, nhưng khi nói đến chuyện nam nữ cũng không khỏi đỏ mặt, nàng đưa tay vuốt mát tóc để che giấu nỗi ngượng ngùng, rồi tiếp:

- Bởi vậy ngày nào ta cũng ở đây trông chừng người. Sáng nay nhị ca từ Thái Hồ trở về, trong khi mẫu thân lại không có ở nhà mà ta thì lại sợ nhị ca. Ta biết nhị ca thế nào cũng quăng người ra ngoài nên chỉ còn cách cầu viện đại tỉ. Người không biết chứ đại tỉ tính tình không như ta đâu, quanh năm suốt tháng không khi nào thấy đại tỉ cười với ai, ta phải năn nỉ mãi đại tỉ mới chịu ra tay cứu trợ, vậy mà người còn đối xử với ta như vậy!

Càng nói mắt nàng càng đỏ như sắp khóc đến nơi.

Triển Bạch lúc đầu thấy nàng phóng túng có ý không ưa, nhưng nam nhân nhất là những người tâm cao khí ngạo thì càng dễ mềm lòng trước nữ nhân, nói chi đối phương lại là một thiếu nữ tuyệt sắc và ngây thơ. Bởi vậy chàng tươi cười dịu giọng nói:

- Cô nương đối đãi với tại hạ như vậy, lòng này cảm kích vô cùng, lúc này lỡ lời mong cô nương lượng thứ!

Nào ngờ thiếu nữ mặt lạnh lùng quát:

- Ai cần người cảm kích? Ai cần người tạ lỗi?

Triển Bạch lại ngăn người nhưng nàng bỗng bật cười, nói:

- Nói vậy thôi chứ người biết vậy là được rồi, chỉ cần người đừng dữ dằn với ta là ta vui rồi.

Triển Bạch từ nhỏ được mẫu thân dạy dỗ rất kỹ, nam nhi phải giữ tam cương ngũ thường, lại thêm thân mang phụ cừu, nên trong lòng chàng chưa từng có tình ý với ai, thậm chí cả ý nghĩ đó cũng không có, nhưng giờ đối diện với thiếu nữ này chàng cảm thấy lòng lâng lâng khó tả, cảm giác mà trước nay chàng chưa từng trải qua.

Thiếu nữ cúi đầu vờ vờ tà áo:

- Người tên gì? Ta có hỏi mẫu thân nhưng người nói là không biết. Mà kẻ cũng lạ, mẫu thân xưa nay cũng như đại tỷ vậy, lúc nào cũng thâm trầm, lạnh lùng hiếm khi thấy người nở một nụ cười. Vậy mà người rất quan tâm đến người, ta cứ ngỡ người thân thuộc với người lắm hay ít nhất cũng quen biết lệnh tôn lệnh đường, nào ngờ cả tên họ người, người cũng không biết.

Triển Bạch chợt nhớ đến mỹ phụ, người ta đối đãi với mình đại ân đại đức như vậy mà đến tên họ của mình, người cũng không biết. Tự trách xong chàng mới hần giọng nói:

- Lệnh đường đại nhân cao quý hiển tự, nếu không nhờ người ra tay cứu giúp, mạng của tại hạ đã không còn, ân đức này nguyện khắc cốt ghi tâm, nếu cô nương không trách tội đường đột xin cho biết húy danh của người. để ngày sau...

Không chờ Triển Bạch nói hết, thiếu nữ đã bật cười khanh khách nói:

- Nhìn người cũng phong trần như ai, không ngờ nói năng nghe chua loét như toan tú tài.

Triển Bạch đỏ mặt, lại thấy nàng tươi cười tiếp:

- Phụ thân ta họ Mộ Dung, đại tỉ nhị ca cũng họ Mộ Dung, người thử đoán ta họ gì?

Triển Bạch ngăn người, chàng thật không đoán nổi thiếu nữ này định giở trò gì, đành gượng cười nói:

- Cô nương chắc cũng mang họ Mộ Dung?

Thiếu nữ vỗ tay cười:

- Ta biết mà, người đoán sai rồi, ta họ Triển, theo họ mẹ ta. Người đoán thử xem ta tên gì?

Triển Bạch mỉm cười lắc đầu, thiếu nữ lại cười tiếp:

- Ta tên Uyển Nhi. Người tên gì? Nhà ở đâu? Đã có...

Hai má nàng vụt ửng hồng, cúi đầu nói nhỏ:

- Thê tử chưa?

Triển Bạch nhìn nàng, chàng cảm thấy thiếu nữ này, Triển Uyên Nhi, phải, tên nàng nghe cũng hay hay, thật hoạt bát, thật đáng yêu. Cảm giác ban đầu của chàng là nàng hoàn toàn biến mất, nhìn ngẩn ngơ một lúc chàng mới đáp:

- Tại hạ cũng mang họ Triển, Triển Bạch. Tại hạ không có nhà, thân cô thế quả một mình phiêu bạt... cả phụ cừ cũng chưa báo được.

Triển Uyên Nhi nghe nói hai mắt chột đỏ, cuối cùng không ngăn được, hai khóe mắt trào lệ thương cảm.

Tình cảm của con người đôi khi rất vi diệu, có người biết nhau gần cả đời người cũng không sao nói ra những điều thầm kín trong lòng cho đối phương nghe, nhưng có người chỉ vừa gặp mặt như đã thân thiết tự bao giờ, bao nhiêu tâm sự trong lòng cũng có thể kể hết cho đối phương nghe. Triển Bạch thấy Uyên Nhi rơi lệ cũng cảm lòng không được, hai dòng lệ bi ai trào ra. Từ khi mẫu thân chàng quá cố đến giờ lần đầu tiên lòng chàng lại yếu mềm đến như vậy.

Bỗng Triển Bạch giật mình, bả vai chàng bị bấu chặt, tiếp theo nghe tiếng quát hỏi:

- Người là ai? Là gì của Triển Vân Thiên?

Triển Bạch kinh hãi quay lại người vừa xuất hiện không ai khác hơn là quái nhân râu tóc bờm xờm Lôi đại thúc. Đồng thời chàng cảm thấy lực đạo của lão càng lúc càng lớn, bả vai chàng như sắp rớt ra đến nơi, đau thấu tâm can.